

Una taula per a què? Per a què se'ns mengin?

written by Redacció Unilateral | 18 de febrer de 2022

La taula de diàleg amb el govern espanyol ha estat sempre un miratge –per no dir un espectre. Qualsevol excusa ha servit per a ajornar-ne les reunions, i qualsevol motiu un tret per a deixar plantats els polítics d'ERC que, lluny d'anar de bona fe, denota una manca de lideratge. La pandèmia, la corrupció, l'atur ... Ja en el [discurs de Nadal](#), el president Aragonès apel·lava a la urgència de la reunió.

El PSOE està interessat a tenir entretinguts i distrets els polítics catalans independentistes i, lluny de voluntat de diàleg, el que hi ha és un [xantatge](#) en què ambdues parts no juguen en igualtat de condicions i amb avantatge. No obstant això, però, lluny de no tenir res de què parlar perquè tot està ja dit, el PSOE ho utilitza per a tenir aliats en les votacions i per a aconseguir majories al Congrés, com ja s'ha vist amb l'aprovació dels pressupostos i ja s'ha vist en les votacions de la reforma laboral, com estan disposats a pactar amb qui sigui –encara que siguin partits de dretes (que no divergeixen, però, gaire quant a ideologia i polítiques dels darrers temps): pur tacticisme. Els conflictes territorials que li genera amb una gran base del partit li reporta avantatges; el que no s'entén però és que els catalans no prenguin candela del que està passant. I on és la reforma de la sedició? Al calaix. [“Quan seus en una taula de negociació has de tenir clar el que estàs disposat a fer si no hi ha acord”](#).

O estan tan distrets amb tants fronts oberts o bé mancats de projectes, perquè la situació és la que és i, si bé és cert que tenim les de perdre, no es pot deixar perdre el que s'ha guanyat els darrers anys. Sánchez presumia d'haver complert amb [part dels compromisos adquirits](#), el desembre de 2021 i,

tant si els donen suport com no, mai hi ha cap contraprestació, ja que no compleixen allò amb què s'han compromès (o no). Està clar que la taula de diàleg està morta i enterrada; fins quan allargar aquesta farsa? El Parlament de fireta que tenim està sent menyspreat pel govern espanyol i també pels partits unionistes –el PSC-PSOE inclòs– i les mentides del partit, aprofitant l'atzucac en què es troba l'independentisme, és menyspreable i continuarà avançant.

Amb [l'escó de Juvillà](#), el debat no és quan es podrà cobrir amb un altre diputat, sinó per què? Com si hagués de canviar la situació i per un motiu tan absurd: no es pot menystenir el sistema, ja prou pervertit per les ingerències externes de l'Estat espanyol.

Fora de "[bromes](#)" més o menys ocurrents que no fan gràcia, cap d'ells no pot parlar massa alt, a no ser que sigui per despistar i passar la pilota: això no és el que volem ni allò per què estan ocupant les cadires.

Què fan els partits catalans? Lluny de mantenir-se fermes i fer respectar les institucions catalanes, fan el ridícul amb retrets i actuacions contràries als seus interessos i als del poble català, potenciant aquesta deriva derrotista i autodestructiva que s'ha d'aturar. Cal una renovació dels "líders" catalans? Realment volen un canvi, la majoria de catalans independentistes? Han de deixar de ser tan previsibles i cercar altres vies per combatre o rebatre la repressió: a Madrid, no havien d'anar a fer política catalana? Se suposa que és el que volien els seus votants, no? Prou de victimisme i unió real i efectiva, davant de la repressió perquè no hi perdin ells hi perdem tots. Entre ells, hauran d'abandonar la crítica sistemàtica d'actes com el que ells mateixos han comès.

Tot i que sembla evident, cal cridar que estem **farts d'atacs de parvulari: si per separat no poden fer res, que demostrin que junts hi ha esperança**. Aquesta podria ser l'[estratègia de](#)

“realisme” que tant proclama el president Aragonès?